

Це називалось — творчі семінари...

Ліна Костенко

* * *

Це називалось — творчі семінари.
Шукання іскри золота в піску.
... Пливли над лісом фіалкові хмари,
як обважнілі кетяги бузку.

Ішов Хікмет. Іще блідий. Ознака —
що серце знов, що тяжко, що воскрес.
А поруч з ним оранжевий собака,
такий красивий вишуканий пес.

Ішов Хікмет. Ішов на зустріч з нами.
А ми були тоді Літінститут.
Усі питання, сколоті тернами,
хотіли бути вирішені тут.

О, ми були великі полемісти!
Пашів рум'янцем юності азарт —
на всі питання зразу відповісти,
усі проблеми зразу розв'язать.

Була розмова довга і гаряча,
уже й ті хмари вечір перебув.
Хікмет сказав:
— Там зараз передача.
Будь ласка, хтось зловіть мені Стамбул.

Все перейшло у іншу враз площину
І гладив він оранжевого пса.
А ми йому ловили батьківщину.
І це був сум. І це була краса.

А світ хрипів. Всі станції гриміли.
Співав, кричав і сперечався світ.
Чи ми знайти ту хвилю не зуміли,
чи десь вона розбилась об граніт, —

але крізь шум, крізь клекіт той і галас,
крізь голоси немислимих країн, —
Туреччино! Чого ж ти не озвалась?
Він так тужив за голосом твоїм!